

Xavier Melloni sobre Raimon Panikkar: "Cada instant que vivim és sagrat"

Escrit per [Guillem Carbonell](#) al 16 març 2013

Foto del twitter de @FragmentaED

Un centenar de persones han assistit al [monestir de Sant Pau del Camp](#) (Raval) a un acte molt especial, la conferència del jesuïta i antropòleg [Xavier Melloni](#) sobre "La dimensió mística del pensament de [Raimon Panikkar](#)". Organitzava [Vivarium Barcinò](#) tot i que a mi la convocatòria em va arribar a través de [Fragmenta Editorial](#) (segell que està publicant l'[Opera Omnia Raimon Panikkar](#)). Jo he arribat al final però recupero aquí el que he pogut recollir [per twitter](#) del que ha dit Xavier Melloni. Són quatre frases-pensaments breus sobre l'obra i el pensament de Raimon Panikkar:

- "La paraula de Raimon Panikkar 'engendra'"
- "Cada instant que vivim és sagrat", comentant sobre Raimon Panikkar
- "Panikkar proposa integrar l'ombra per transcendir-la"
- "Ens estem desplegant en el regal d'existir"

Per Facebook, Elena Almirall em comparteix unes anotacions que hi va fer:

"Una de les coses que jo he apuntat per no oblidar és que "el lloc d'arribada ha de ser sempre un lloc de partida perquè, sinó, et quedes estancat". I un altre cosa és que "quan som capaços de rebre la qualitat de l'ara, tot ens és revelat com a Sagrat".

(Si hi vau ser, afegiu les vostres anotacions als comentaris i les publicaré al post!)

No hi ha cap article relacionat.

Sorteig Sant Jordi 2013!

Vols guanyar la novel·la "Viaatge a l'illa dels pingüins", de Bernat Gasull? Escriu un mail a guillem@barcelona.st i digues "la vull guanyar!" De la novel·la han dit: "De primera, a voltes reposada i a voltes trepidant, dura i molt tendra alhora"

PUBLICITAT

Botiga d'Espardenyes Online

Toni Pons
Caràcter mediterrani
des de 1946

Benvinguts a [Barcelona ST](#), el blog de Guillem Carbonell. Periodisme ciutadà, cròniques extraoficials i ecos de societat. Un relat dels nostres temps, des de Barcelona. Per publicar-hi informacions, publicitat gratuïta o altres, contacteu-me a guillem@barcelona.st.

Cercar...

Categories

Selecciona la categoria

Hemeroteca

Selecciona el mes

Comentaris recents

- Cesc Gomà en [Sorteig Sant Jordi 2013 / Participa i guanya la novel·la "Viaatge a l'illa dels pingüins", de Bernat Gasull](#)
- Camé en [Sorteig Sant Jordi 2013 / Participa i guanya la novel·la "Viaatge a l'illa dels pingüins", de Bernat Gasull](#)
- Victor en [Sorteig Sant Jordi 2013 / Participa i guanya la novel·la "Viaatge a l'illa dels pingüins", de Bernat Gasull](#)

Deixa un comentari

Name (Required)

Mail (will not be published) (Required)

Website

Submit Comment

Per comentar, respon:

8 - 1 =

guanya la novel·la 'Viaatge a l'illa dels
pingüins' de Bernat Gasol

► Del en Sorteig Sant Jordi 2013 / Participa
guanya la novel·la 'Viaatge a l'illa dels
pingüins' de Bernat Gasol

► Jordi en Sorteig Sant Jordi 2013 / Participa
guanya la novel·la 'Viaatge a l'illa dels
pingüins' de Bernat Gasol

► Raül en Els 'grans xefs' francesos planten
cara als restaurants de 'cuina industrial'

Editorial

► Editorial / El Rei no abdica perquè no vol o
perquè no pot?

7 abr 2013

Des de Catalunya ens mirem el tema monàrquic amb perspectiva pròpia perquè en realitat, i per molt que alguns hagin volgut que no fos així, les capes centrals de la societat no són monàrquiques. En tot cas i durant uns anys van ser joancarlistes. I els que encara defensen la monarquia és més per una por als canvis que per un convenciment ideològic. I encara ens ho mirem amb més distància ara que el procés sobiranista està tan avançat i omnipresent. Cert que a Catalunya tenim la nostra pròpia agenda, tot i que s'entestin a involucrar-nos, ara a través del despatx Roca Junyent. Però mentre formem part de l'estat espanyol, i en formem part, no ens podem desvincular del debat perquè és una realitat que ens afecta. Des d'aquesta perspectiva, sorprèn que el rei Joan Carles no hagi trobat el moment d'abdicar quan els vents li bufaven de cara. La gran majoria de la societat (fins i tot els que en algun moment l'han xiulat) haurien recordat el seu regnat com un període pròsper. Però no ho va fer i ara l'entorn se li ha complicat molt, per relliscades personals del monarca, per desgast provocat per la crisi, per una tendència acomodàcia provocada per un excès de proteccionisme a la monarquia, perquè també a Espanya n'hi ha que li tenen ganes, o pel cas Urdangarin. El cas és que hagués pogut abdicar sense por i passar el relleu al príncep Felip, a qui ningú no li discuteix que està preparat i ben format pel càrrec. I en canvi ara, quan ho faci fa tota la impressió que ja no serà en condicions tan òptimes per la seva memòria. Tocaria ja un relleu al capdamunt de la Casa Reial espanyola, que els seria beneficiós. Però, s'atreviran a fer-lo enmig de tanta tempesta? No ho fa perquè no vol o perquè no pot? No hi ha cap article relacionat.

(2 comentaris)

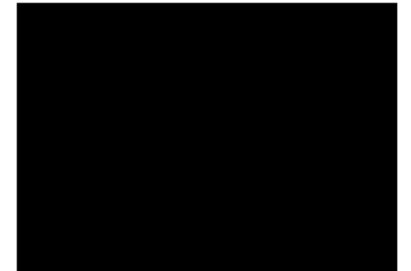
BCN Street TV

<http://www.youtube.com/user/blogguillem>

PUBLICITAT

Últimes entrades en Castellà

► [Pepe Ribas ha presentado "Encuentro en Berlín" en La Casa del Libro](#)

Latest News in English

► [Noam Chomsky on Aaron Swartz's suicide \(during his talk at the British Library\)](#)

Twitter @gearbonell

Barcelona.st a la xarxa

El xafarder, dietari a peu de pàgina

► [Dietari del xafarder. 14 d'abril del 2013. Recordant José Luis Sampedro](#)

Fent zàpping radiofònic he aturat el dial en un punt on Ràdio Nacional d'Espanya reemetia una entrevista a José Luis Sampedro, economista i escriptor mort el 9 d'abril (2013) a Madrid. He anotat algunes coses de les que deia... "La obligación de todo ser humano es llegar a ser quien es" "Es imprescindible instalarse en la humildad, pero no humillarse" "La vida espiritual es lo más alto de la vida humana" Preguntat pel periodista també feia una defensa a ultrança del dret d'autodeterminació en general i, en concret, del del País Basc. Venia a dir que sense dret a l'autodeterminació no hi ha democràcia. També recordava com, després d'haver-s'ho pensat, va acceptar l'any 1977 ser senador nomenat pel rei, tot i ser republicà: "Em va trucar, primer li vaig dir que no però després vaig pensar que no m'hi podia negar". No hi ha cap article relacionat.

► [13 d'abril 2013 – França i el matrimoni homosexual](#)

Si fa anys m'haguessin dit que l'estat espanyol avantatjaria tant en matèria d'igualtat de drets entre gais i hòteros a l'estat francès jo no m'ho hauria cregut. Em poso les mans al cap veient el debat que està tenint lloc actualment a França, un debat que aquí tenim molt superat. Suposo que només pot acabar d'una manera, oi, però de moment els 'anti' mostren prou força. Avui Le Figaro diu: "Mariage homosexuel. L'Elysé veut prendre de vitesse les anti. Es veu que l'Elisi intenta accelerar i que el text ja aprovat pel Senat a favor del matrimoni i l'adopció arribarà al Parlament. "Un coup de force qui ulvère les opposants". Doncs, sincerament, que "les opposants" s'hi posin fulles. No hi ha cap article relacionat.

► [13 d'abril del 2013. Manuel Castells i el futur del periodisme](#)

També molt interessant l'article de Manuel Castells avui a LV: "El periodisme no ha mort sinó que reneix. Llevat que el matí les empreses de comunicació". "L'evolució (que estem vivint de la informació) no disminueix el paper del periodisme professional. Al contrari. Algú ha d'integrar i interpretar tota aquesta informació en temps real. Aquest algú és un professional amb independència de criteri". "Ara bé, el periodisme és molt més que la indústria mediàtica, és un bé públic. És el que permet a la societat ser societat comunitària".

Generated by www.PDFOnFly.com at 4/16/2013 8:14:42 AM

URL: <http://barcelona.st/xaviermelloni-sobre-raïons-pièkka-cada-instànt-que-vivim-es-sagrat>

tots podem generar el nostre propi canal no amenaça sinó que complementa el periodisme professional. El periodisme ciutadà i el ciutadà periodista són aliats estratègics". Podeu llegir l'article a l'enllaç "El futur del periodisme". Articles relacionats: Les 9 diferències entre periodisme 'professional' i 'ciutadà' segons David Klatell 13 d'abril del 2013 – Gregorio Moran: "En aquests últims 25 anys la realitat ha sortit dels diaris"

13 d'abril del 2013 – Gregorio Moran: "En aquests últims 25 anys la realitat ha sortit dels diaris"

Carai, déu n'hi do l'article que avui (13/4/2013) publica Gregorio Morán a La Vanguardia. Comença dient: "Aquesta setmana fa 25 anys que publico articles en aquest diari. 25 anys!" I acaba dient: "Hi ha un ensenyament brutal després de 25 anys d'escriure 'sabatines' i és que el que llavors ens semblava insòlit ara no només ens sembla normal, sinó que ni tan sols ho expliquem perquè no és notícia. La realitat ha sortit dels diaris. Aquesta seria la meua conclusió després de 25 anys". I em pregunto: la realitat ha sortit dels diaris? Realment hi era més abans? En tot cas no deixa de ser curiós que algú que té la possibilitat de portar "la realitat" als diaris, perquè hi escriu, se'n queixi, no? O els critiqui per, d'alguna manera, no explicar la realitat. En tot cas, molt interessant. Articles relacionats: 13 d'abril del 2013: Manuel Castells i el futur del periodisme

11 d'abril 2013 / Tertulians de la SER i "espejismo separatista"

Ahir escoltava l'informatiu nocturn de la SER, Hora 25, i és brutal quan veus fins a quin punt estem parlant amb referents diferents a Barcelona i a Madrid, a Catalunya i a Espanya. Ells parlen d'"espejismo separatista", menyspreuant i sobretot absolutament incrèduls. Es pensen que tot són fantasies d'Artur Mas, que se li ha anat l'olla. Acabi com acabi el tema, ignoren (jo crec que ho ignoren de debò, no que ho facin veure) que la realitat sociològica de l'independentisme a Catalunya és molt profunda i que és la societat la que des de la seva diversitat està arrossegant els polítics i no al revés. En canvi, des de la SER ho redueixen tot a que Convergència (i Unió, tot i que per a ells menys) vol amagar les seves vergonyes en un miratge de terra promesa. No hi ha cap article relacionat.

Axiu del xafarder – 6 d'abril del 2013 – The Guardian i la memòria de la web

Interessant article a The Guardian sobre el dret a eliminar el teu historial a la xarxa: "La web té una llarga memòria. Tenim el dret a "ser oblidats"? "Els aixius poden fer naufragar reputacions", diuen els activistes. "Eliminar aquesta informació és censura", diu Google. No hi ha cap article relacionat.

Dietari del xafarder – 6 d'abril del 2013 – Miquel Roca, infanta Cristina, El Mundo

No sé a vosaltres però a mi la Casa Reial m'ha sorprès nomenant el despatx de Miquel Roca per a la defensa de la infanta Cristina. D'una banda em sembla una jugada mestra: vinculen la seva defensa al que ha donat el màxim sentit a la monarquia espanyola contemporània: la constitució del 78 i la defensa de la democràcia el 23-F. Però de l'altra també em dóna una sensació de voler-se aferrar a unes realitats ja caduques: la societat ha canviat i ja no s'emmiralla en aquella realitat./Una altra cosa seria discutir quins interessos ocults hi ha -si és que n'hi ha- en la imputació de la Infanta. A la redacció d'El Mundo, per exemple, deuen estar encantats.... No hi ha cap article relacionat.

Dietari del xafarder – 30 de març 2013: ja hi ha més jueus a Israel que als Estats Units

A Barcelona tenim una comunitat jueva poc nombrosa. Jo, de petit, en coneixia alguns, però no estava acostumat a conviure amb els seus costums. En canvi, el meu pare m'explicava i m'explica com ells al Zürich dels anys 30 i 40, a escola, convivia a escola amb molts jueus, que el divendres "no podien ni agafar un bolígraf". Després, de gran, m'ha sorprès creuar-me amb la comunitat jueva de Nova York i amb els ortodoxos de tots colors (jueus, àrabs, coptes) de Jerusalem. Avui m'ha cridat l'atenció una notícia que publica LV: "Israel ja supera els Estats Units en població jueva, arriba per primera vegada als 8 milions d'habitants, 6 dels quals són jueus. Nova York continua sent la ciutat amb més hebreus, 2 milions. Als Estats Units hi ha en total 5,5 milions de jueus. El 96% dels jueus que viuen fora d'Israel es concentren, a més del EUA, a: França (sobretot, París), Canadà (Toronto), GB (Londres), Rússia (Moscou), Argentina (Buenos Aires), Alemanya, Austràlia i el Brasil. M'ha sobtat l'absència de Turquia (Istanbul), deu ser que molts dels sefardites han marxat a Israel, no? No hi ha cap article relacionat.

28 de març del 2013

Escriu Timothy Garton a The Guardian: "L'euro sobreviu, però on són els europeus? Desajust entre una sola moneda i 17 nacions democràtiques". I continua: "Igual que en el seu moment es deia: 'Hem fet Itàlia, ara hem de fer els italians' ara podem dir que "hem fet l'euro i la seva crisi està desfent europeus. Gent que en el seu moment eren entusiastes d'Europa ara han tornat a estereotips nacionals". Bé en concret diu "to angry national stereotypes". Ja té raó... El que fa ràbia és que ens ho diguin des d'Anglaterra i des de la seva còmoda posició, sense ficar-s'hi però amb dret a crítica i a somriure sota el nas. No hi ha cap article relacionat.

24 de març del 2013

Una discreta esvela recordava avui als diaris el 5è aniversari de la mort de Josep Benet: "Claredat de ppis, fidelitat, fermesa i constant lluita x l'ideal". Signava entre d'altres la seva vídua, Florència Ventura. No hi ha cap article relacionat.

24 de març 2013 – El Sandor, Martini i Andorra

Carai, ha tancat el Sandor de Francesc Macià. En saber-ho he pensat en el Santi, un dels meus primers 'jefes'. Històric venedor de Martini a Tàrraga i a Andorra. Entre reunió i reunió de venedors, als de màrketng ens explicava confidències. I de tant en tant ens parlava de la terrassa Martini del Sandor de Calvo Sotelo. Una salutació des d'aquí pel Santi, de l'escola Martini! Articles relacionats: Tanca el bar Sandor i la terrassa Martini de la plaça Francesc Macià, "ofegat pels deutes"

24 de març del 2013: Tot passa en present!

Ho escoltava fa uns dies per ràdio: cada cop més vivim al per al present, sense tenir en compte el passat ni el futur. Per exemple, per que estavim en una

crisi financera se'ns pot endur els estalvis? Es veu que el teòric dels mèdia Douglas Rushkoff expressa això en el llibre: "Present shock: when everything happens now", el xoc amb el present que ens trobem quan "tot passa ara". La teoria de l'autor és que quan vius en un present tan "urgent" com l'actual, navegant en una riuada de tuits i d'estatus i dins d'un cicle d'informació 24h/7 dies a la setmana, tant passat com futur perden prioritats... Ja té raó, oi? No hi ha cap article relacionat.

19 març 2013

Ha mort un monjo de Montserrat. Surt l'esquela a LV: "Pare Oriol M. (Pere) Diví i Coll. Tenia 89 anys, 55 de professió monàstica i 60 de sacerdot. Vaja, que era monjo des de 1958 i capellà des de 1953. No hi ha cap article relacionat.

18 de març del 2013

Feia temps que no comprava pa Bimbo. Acostumo a comprar el de marca blanca: Mercadona, Bonpreu, Consum, Caprabo... Tot i que el meu preferit és el de motlle dels bons forns, a la vora de casa en fan un de molt i molt bo. Ja no recordava que el pa Bimbo de pura marca s'assembla més a un briox que al pa, és bo i dolç. I m'ha cridat l'atenció una nota que li posen a l'embalatge, presumeixen de: "65% menos grasas saturadas que el inmediato competidor en el mercado español". Olé! No hi ha cap article relacionat.

17 març 2013 – Adéu a l'absenta del bar Marsella?

Qui no ha fet una absenta al Marsella? Explica Joan de Sagarra a LV: "El bar Marsella, situada a la cantonada del carrer Sant Pau amb el de Sant Ramon, és un dels locals més emblemàtics del barri del Raval. Obert el 1820, és famós per la seva absenta i el seu nom és conegut a mig món. Ara es troba amenaçat de tancament. El propietari de l'immoble pretén vendre'l per un milió d'euros. Què es pot fer per protegir aquest local? Què pensa fer, si és que pensa fer alguna cosa, el nostre Ajuntament? No hi ha cap article relacionat.

16 de març del 2013, ha mort l'urbanista Manuel Ribas

Llegeixo l'obituari de l'urbanista i arquitecta Manuel Ribas i Piera, que Llàtzer Moix escriu a La Vanguardia. L'enterren avui a la parròquia de Sant Ildefons, al carrer Madrazo de Barcelona. Explica Moix que Manuel Ribas es va mullar sobre Eurovegas, una mostra més de la seva categoria: "No podem tolerar la substitució de l'únic parc agrari annex a la ciutat per una cosa tan allunyada dels interessos generals i de la nostra manera de fer i de ser com el que ens ofereix el senyor Adelson (...), una nova ciutat sense estructura, encaminada a finalitats bastardes, intrínsecament antiurbanes". Voilà. Un goig créixer i viure a la ciutat on viuen o han viscut personatges com Manuel Ribas i Piera. Llàstima que jo de vegades els conegui quan moren. Sempre he pensat que s'haurien de publicar més obituaris en vida, i així els coneixeríem abans de morir. No hi ha cap article relacionat.

Xafarder 14 de març del 2013

Curiosa la informació que publicava ahir El Periódico: es veu que els barcelonins valorem més els serveis que ofereix la ciutat de Barcelona ara que abans de la crisi. No vol dir que siguin millors sinó que com que tot està més difícil apreciem més l'esforç que fan els serveis públics de la ciutat. No hi ha cap article relacionat.

14 de març del 2013 / Una esquela canyera

Carai, mai no havia llegit una esquela com la que publica avui La Vanguardia. És del quart aniversari de la mort de FVLI. Després d'una introducció explicant que se'l troba molt a faltar, la nota anònima diu: "És impossible omplir el buit que vas deixar. A l'empresa, el teu treball incansable amb plena dedicació i encert, la teva bona educació, fins i tot deixar de cobrar el que et pertanyia; tot això no ha servit de res i malauradament, gairebé s'han engolit tot el teu patrimoni. Quina llàstima!" No hi ha cap article relacionat.

Xafarder 11 de març del 2013

M'agrada el que explica Maria Teresa Carbonell (Barcelona, 1926) a La Vanguardia. Vídua de Wilebaldo Solana, líder del POUM i company polític d'Andreu Nin i presidenta de la Fundació Andreu Nin. Diu: "No et deixis arrossegar mai per les coses sòrdides que et porti la vida, que te les portarà. A certa edat, no caiguis en la mesquinesa! Neda poquet a poquet, per on et porti l'existència, "però procura, passi el que passi, mantenir sempre el cap fora de l'aigua". Més endavant afegeix que sempre la sorprèn l'obsessió d'alguns per trobar la raó de viure: "No cal una raó. És millor buscar una manera de no patir interiorment. Perquè patir no serveix de res. Un ha de veure's a distància, relativitzar". Hi estic d'acord però després cada persona és diferent, oi? A qui és patidor de mena li costa més marcar aquesta distància, fins i tot potser l'han d'ajudar a fer-ho. I al revés, qui té capacitat per relativitzar ho té, diguem-ne, més fàcil. No hi ha cap article relacionat.

Xafarder 9 de març del 2013: L'Orquestra Filharmònica de Viena i el partit nazi

No sé si heu llegit el comentari del lector Víctor al breu sobre el fet que ara s'ha sabut que més del 50% dels membres de l'Orquestra Filharmònica de Viena eren membres del partit nazi durant l'època d'ocupació hitleriana d'Àustria. En Víctor explica: "Jo no crec que s'haguessin d'amagar gaire, aquests documents que diuen que els músics austríacs tenien el carnet del partit nazi. Això és normal en un règim totalitari. Demaneu a qualsevol que visqués als anys 50s a Espanya si es podien fer gaires coses sense un carnet de la Falange... Quan jo estudiava i ja anàvem preparant el Sindicat Democràtic d'Estudiants, evidentment antifranquista, tots els companys portàvem el carnet del SEU sense el que no es podia entrar als menjadors de la UB, ni aconseguir apunts ni beques ni casi res. No se m'acudeix a quina ment malalta se li ha ocorregut calibrar la qualitat d'uns artistes que treballaven en temps difícils pel carnet que els hi obligaven a portar a la butxaca si volien menjar calent". No hi ha cap article relacionat.

7 de març del 2013

Acabo d'estimar per raure que un estudi de la Universitat de Greenwich publicat a la revista Science indica que les abelles que han pres cafeïna mostren més memòria que les que no ho han fet. Vint-i-quatre hores després d'haver-hi anat tornen a les mateixes flors, cosa que no acostuma a passar amb les que no han pres cafeïna. No hi ha cap article relacionat.

► **2 de març del 2013**

Que Europa com a idea real fa aigües ho penso sobretot des que em vaig adonar que a les crisis dels països del sud els països del nord reaccionaven com si no anés amb ells. Ara que la pujada d'atur comença a arribar a latituds una mica més altes com França (salvant les distàncies dels nivells d'atur, perquè Espanya i Grècia encapçalen la llista occidental com a líders nats) comencen a despertar. Avui per exemple Le Monde porta a portada el títol "Els aturats de l'Europa del sud, nous immigrants". I diuen com espantats: "La taxa d'atur de la zona euro arriba a xifres rècord"; "La profunda crisi de feina als països europeus del sud provoca un fluxe migratori cap al nord, com per exemple cap a Alemanya". I li dediquen dues pàgines interior: "L'Allemagne, refuge d'un Europe frappée par le chômage". Comencen a despertar? No hi ha cap article relacionat.

► **27 de febrer del 2013**

El papa Benet XVI viu els últims dies de pontificat i la veritat és que fa cara de felicitat. Com de dir: quin pes m'he tret de sobre! Oi? I de ganes de viure una jubilació tranquil·la. Jo l'entenc, i vosaltres? És que us imagineu tenir un càrrec fins a la mort. Uff! M'agrada aquest dribbling final que ha fet. No hi ha cap article relacionat.

► **Dietari del Xafarder – 25 de febrer del 2013**

Avui comença a Barcelona el Mobile World Congress. És una fira important i és fantàstic que es faci a Barcelona. Avui en dia res no és evident i per 'aconseguir' mogudes d'aquesta rellevància una ciutat s'ho ha de guanyar. Però dit això em sembla molt provincià la ressonància que se'n fa a nivell local: entrevistes a taxistes per la ràdio, notícies per aquí explicant que si som la capital del mòbil, notícies per allà dient que si aterra al Prat l'avió comercial més gran del món... Benvingut sigui el #MWC13 i els seus visitants, però que consti que, per posar un exemple, a Alemanya cada dos per tres hi ha fires importants (a Frankfurt, a Nuremberg, a...) i no fan aquesta ridícula mostra de provincianisme. No hi ha cap article relacionat.

► **22 de febrer del 2013**

Fa uns dies a barcelona.st us parlava del pa del Barça del Forn Mistral. A Facebook el post ha tingut comentaris interessants. En Víctor Sen em diu: "2,50 el quilo! Jo compro la baguette per menys d'un euro. Recordo que, a la mort d'en Franco, la botiga de l'Espar Tíció, a la Rambla de Catalunya, va ser el primer lloc on es van començar a vendre senyeres a metres, a hectòmetres, a quilòmetres. No sé si es van fer rics, suposo que ja ho eren, de rics. Això va ser avans que arribessin el xinessos... Fer calés amb les banderes, no sé si m'agrada". L'amiga Mercè Piqueras li contesta: "No crec que l'Espar Tíció vengués banderes catalanes per fer quartos, sinó perquè no era gaire fàcil trobar-ne. Era un català compromès fins al moll de l'os. Quan es va fer la Fundació del Congrés de Cultura Catalana, ell anava casa per casa de la gent que havíem participat o estat inscrits al Congrés, per explicar que es faria la Fundació i convèncer perquè la gent s'hi associés. Un senyor que tenia una pelleteria de luxe anava pels pisos com si fos un comercial. I tot per fer país!" No hi ha cap article relacionat.

► **19 de febrer del 2013**

Quan l'Aleix Vidal Quadras va començar en política, a finals dels anys 80, jo el veia cada matí agafant els Ferrocarrils a Muntaner. Ell vivia a prop de l'església de Santa Agnès i jo també per la zona, a prop de Sant Ildefons. Dues parròquies i dos mons ben diferents. Tots dos anàvem cap a l'Autònoma. En aquell moment ell encara tenia un discurs fresc, perquè era diferent al que el PP havia fet fins aleshores, atrevit en el seu antinacionalisme però fresc, de bon debat, de professor d'universitat. Després va anar sucumbint en posicions de les que tenen les persones amb les que ja no es pot debatre. Avui l'han entrevistat a la nit a RAC1 des de Brussel·les i perdoneu-me però m'ha tornat a agradar. No sé si m'entendreu però jo m'entenc. Sort! Deia que estava estovant per l'hivern belga. Parlava de canvi de règim, millor no voler saber de quin tipus de república parla. Però fins i tot sonava com a punt de reconèixer el dret a l'autodeterminació. Ha parlat de com s'estan fent de bé les coses a Escòcia. Llàstima que al final s'ha 'rajat' i no s'ha atrevit a seguir amb aquest discurs. Ha acabat recordant allò de l'Espanya sencera com a subjecte polític. No hi ha cap article relacionat.

► **19 de febrer del 2013**

Per cert que l'entrada del nou espai exterior del Disseny Hub Barcelona és un d'aquells punts del 22@, Poblenou, etc de pudor de claveguera. Passejant per la zona fàcilment vas detectant punts d'aquests... No hi ha cap article relacionat.

► **16 de febrer**

M'ho sembla a mi o, d'un temps cap aquí deixen els caixers de La Caixa de Barcelona oberts perquè hi puguin dormir els vagabunds? Abans feien al revés: sempre els tancaven. No hi ha cap article relacionat.

► **13 febrer 2013**

Diu que torna Nazario! Bé, si mai hi va ser o si mai va marxar. Un dels artistes protagonistes de la Barcelona dels 70's, amic de l'atreuit Ocaña, tots ells fruit dels 60's, la generació hippy de la ciutat, com anarquista, protagonistes del primerenc despertar gai barceloní. Està escrivint les seves memòries, des del seu privilegiat balcó a la plaça Reial. Les llegirem amb atenció. No hi ha cap article relacionat.

► **14 de febrer 2013**

Segueixo amb el tema de les bicis a Barcelona i insisteixo que jo ho faria diferent que Lluís Permanyer. Jo comencaria per demanar a la guàrdia urbana que es posés en els llocs on sí que hi ha carril bici (no a Rambla Catalunya, que no n'hi ha) i que multés els ciclistes que no el utilitzen. El veig molt sovint fa

ràbia: a Gran Via, a Diagonal Mar... Sobretot en zones on el carril bici es comparteix amb l'espai de vianants, no quan es comparteix amb la calçada. No passa tant per tant a Urgell, a Diputació, a Consell de Cent... Tot i que també passa. Avui per exemple m'ha fet ràbia un grup de ciclistes que a primera hora circulaven pel mig de la vorera de Diagonal a l'alçada del centre comercial Glòries. Passaven absolutament del carril, en una hora precisament de molts vianants, pares i mares que porten fills a escola. Quan s'han aturat en un semàfor un vianant els ho ha recriminat i ells encara es queixaven: dels vianants que -forçosament- travessen el carril per travessar la Diagonal o agafar el tramvia. Aquest senyor que els ha amonestat tenia tota la raó del món. Si volen controlar els ciclistes que comencin per denunciar els que poden utilitzar carril propi passen de tot i no ho fan. Articles relacionats: 6 de febrer del 2013